

ο Αυλητής του Χάμελιν

Το έτος 1284 ένας μυστηριώδης άντρας εμφανίστηκε στο Χάμελιν. Φορούσε ένα πολύχρωμο πανωφόρι με έντονα, φωτεινά χρώματα και ισχυριζόταν ότι είναι σε θέση να παγιδεύει ποντίκια. Έτσι, υποσχέθηκε ότι για ένα συγκεκριμένο ποσό θα μπορούσε να ξεκάνει όλα τα ποντίκια και τους αρουραίους της πόλης. Οι πολίτες συμφώνησαν και δέχτηκαν να πληρώσουν το ποσό. Τότε ο γητευτής των ποντικών έβγαλε μια μικρή φλογέρα από την τσέπη του κι άρχισε να παίζει. Τα ποντίκια και οι αρουραίοι άρχισαν αμέσως να βγαίνουν από τα σπίτια και μαζεύτηκαν γύρω του. Όταν κατάλαβε ότι τα είχε γητέψει όλα, κατευθύνθηκε προς τον ποταμό Βέσερ, σήκωσε τα πατζάκια του παντελονιού του και προχώρησε στο νερό. Τα ζώα τον ακολούθησαν και πνίγηκαν.

Τώρα που οι πολίτες είχαν λυτρωθεί από τη μάστιγα που τους ταλάνιζε, μετάνιωσαν που είχαν υποσχεθεί τόσα πολλά λεφτά σε αντάλλαγμα και χρησιμοποιώντας ένα σωρό δικαιολογίες αρνήθηκαν να τον πληρώσουν. Τελικά ο Αυλητής αποχώρησε, πικραμένος και θυμωμένος. Επέστρεψε στις 26 Ιουνίου, την ημέρα των Αγίων Ιωάννη και Παύλου, νωρίς το πρωί κατά τις 7 (αν και άλλοι επιμένουν πως ήταν μεσημέρι), ντυμένος αυτή τη φορά με κυνηγετικά ρούχα και βλέμμα που τρόμαζε – στο κεφάλι του φορούσε ένα παράξενο κόκκινο καπέλο. Φυσούσε στη φλογέρα του καθώς περπατούσε τους δρόμους, αλλά αυτή τη φορά δεν ήταν τα ποντίκια και οι αρουραίοι που βγήκαν από τα σπίτια να τον ακολουθήσουν, αλλά τα παιδιά: ένας μεγάλος αριθμός αγοριών και κοριτσιών από τα τέσσερα και πάνω. Ανάμεσά τους ξεχώριζε και η μεγαλύτερη κόρη του δημάρχου. Το πλήθος των παιδιών τον ακολούθησε κι αυτός τα οδήγησε σε ένα βουνό, όπου εξαφανίστηκαν όλοι μαζί.

Όλα αυτά τα είδε μια παραμάνα, η οποία κουβαλώντας ένα παιδί στην αγκαλιά της, τους ακολούθησε από απόσταση και μετά επέστρεψε γρήγορα, φροντίζοντας να μεταφέρει τα νέα στην πόλη. Οι ανήσυχοι γονείς έτρεχαν όλοι προς τις διαφορετικές πύλες της πόλης αναζητώντας τα παιδιά τους. Οι μητέρες φώναζαν κι έκλαιγαν με λυγμούς. Μέσα σε μία ώρα στάλθηκαν μαντατοφόροι προς κάθε κατεύθυνση να ρωτήσουν αν είχε δει κανείς τα παιδιά – έστω ένα από αυτά – αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Συνολικά εξαφανίστηκαν 130 παιδιά. Λέγεται πως δύο από αυτά ξέμειναν πίσω κι επέστρεψαν. Το ένα ήταν τυφλό και το άλλο κωφάλαλο. Το τυφλό παιδί δεν ήταν σε θέση να δείξει συγκεκριμένο τόπο, αλλά μπορούσε να εξηγήσει πως ακολούθησαν τον Αυλητή. Το κωφάλαλο παιδί ήταν σε θέση να δείξει τον τόπο, αλλά δεν είχε ακούσει το παραμικρό. Ένα μικρό αγόρι που φορούσε πουκάμισο με κοντά μανίκια, επέστρεψε για να πάρει το πανωφόρι του κι έτσι γλίτωσε την τραγωδία, διότι σαν επέστρεψε οι άλλοι είχαν ήδη εξαφανιστεί μέσα σε μια σπηλιά στο λόφο. Αν ρωτήσετε που βρίσκεται αυτή η σπηλιά, ακόμη και σήμερα, θα σας τη δείξουν.

Μέχρι τα μέσα του 18ου αιώνα και πιθανότατα ακόμα και σήμερα, ο δρόμος που διάβηκαν τα παιδιά για να περάσουν την πύλη της πόλης ονομάζεται Σιωπηλός Δρόμος, διότι σ' αυτόν δεν επιτρέπονται ούτε ο χορός, ούτε η μουσική. Πράγματι, κάθε φορά που μια γαμήλια πομπή διασχίζει το συγκεκριμένο δρόμο, καθώς κατευθύνεται προς την εκκλησία, οι μουσικοί σταματούν να παίζουν. Το βουνό κοντά στο Χάμελιν όπου εξαφανίστηκαν στα παιδιά ονομάζεται Πόπενμπεργκ. Εκεί έχουν στηθεί δύο πέτρινα μνημεία σε σχήμα σταυρού, ένα από την αριστερή πλευρά και ένα από τη δεξιά. Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι τα παιδιά οδηγήθηκαν μέσα από μια σπηλιά στην Τρανσυλβανία.

Οι κάτοικοι του Χάμελιν κατέγραψαν το γεγονός στα αρχεία της πόλης, όπως και κάθε σχετική εξαγγελία έκτοτε για την εξαφάνιση των παιδιών. Σύμφωνα με τον Seyfried, στο αρχείο αναφέρεται η 22η ως μέρα εξαφάνισης και όχι η 26η Ιουνίου.

Στο δημαρχείο χαραχτηκαν οι παρακάτω γραμμές:

Το έτος 1284 μετά τη γέννηση του Χριστού
Οδηγήθηκαν μακριά από το Χάμελιν
Εκατόν τριάντα παιδιά, γεννημένα στον τόπο αυτό
Αποπλανημένα από έναν αυλητή στα έγκατα του βουνού

Και στη νέα πύλη γράψαμε: Centum ter denos cum magus ab urbe puellios
duxerat ante annos CCLXXII condita porta fuit. [Η πύλη αυτή χτίστηκε 272 χρόνια αφότου ο μάγος παρέσυρε μακριά τα
130 παιδιά της πόλης.]

Κατά το έτος 1572, ο τότε δήμαρχος ζήτησε να απεικονιστεί η ιστορία στα παράθυρα της εκκλησίας. Η συνοδευτική επιγραφή δεν διαβάζεται πια. Επιπλέον, προς ανάμνηση του γεγονότος εκδόθηκε ένα νόμισμα.